

Arrest

nr. 96 153 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, van Oekraïense nationaliteit, en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 9 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 11 juli 2002 elk een eerste asielaanvraag in. Op 28 oktober 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, wat deze aanvragen betreft, beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij Nederland wordt aangeduid als de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvragen.

1.2. Verzoekers dienen op 3 oktober 2006 elk een nieuwe asielaanvraag in. Deze aanvragen worden op 26 oktober 2006 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ontvankelijk verklaard. Op 23 januari 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissingen ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 6 juli 2007 met arresten met nummer 603 en 604 verworpen.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 22 februari 2007 de beslissing waarbij verzoekers worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk voor één jaar. Voor een verlenging van de machtiging wordt vooropgesteld dat verzoekers een geldige arbeidskaart, bewijzen van effectieve tewerkstelling en het bewijs dat zij niet ten laste vallen van het OCMW dienen voor te leggen.

1.4. Op 29 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers wegens fraude. Dit op grond van de overwegingen dat verzoekers tot tweemaal toe als Irakezen asiel vroegen en zij de machtiging tot verblijf voor beperkte duur verkregen op basis van de bijzondere regeling die werd uitgewerkt als gevolg van de (on)veiligheidssituatie in Irak, doch dat is komen vast te staan dat zij het al die tijd hebben doen voorkomen dat zij de Iraakse nationaliteit hadden waar zij in werkelijk de Oekraïense nationaliteit hebben. Het door verzoekers tegen deze beslissingen ingestelde beroep wordt door de Raad bij arresten met nummers 21 912 en 21 915 van 23 januari 2009 verworpen.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 16 januari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Deze aanvraag wordt op 14 mei 2009 ontvankelijk verklaard.

1.6. Verzoekers dienen bij schrijven gedateerd op 29 september 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 10 augustus 2010 de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

1.7. Verzoekers dienen bij schrijven gedateerd op 14 november 2010 een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.8. Op 5 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.9. Op 9 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 10 oktober 2012 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De aangehaalde elementen van integratie - met name dat betrokkenen sinds juli 2002 in België verblijven, dat zij Nederlands hebben geleerd en spreken, dat zij een huurcontract voorleggen, dat zij werkbereid zijn, zicht zouden hebben op werk en onafhankelijk van het OCMW willen leven, dat zij arbeidsovereenkomsten voorleggen, dat zij reeds gewerkt hebben als zelfstandige (waarvan verschillende documenten worden voorgelegd), dat de kinderen aangesloten zijn bij sportverenigingen en muziekschool volgen, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenen halen aan dat zij de aanvraag conform artikel 9.2 niet zouden kunnen indienen in het land van herkomst omdat er geen adequate Belgische diplomatieke vertegenwoordiging zou zijn. In tegenstelling tot wat betrokkenen beweren, is er wel degelijk een ambassade gevestigd te Kiev. Betrokkenen kunnen bijgevolg de aanvraag via de geëigende weg indienen.

Verder halen betrokkenen nog aan dat een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een trauma zou betekenen voor betrokkenen en hun kinderen. Het feit dat betrokkenen nog steeds in België verblijven en zich hier ondertussen geïntegreerd hebben, is echter het gevolg van hun eigen keuzes en houding en kan bijgevolg niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen dienden op 11.07.2002 een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij verklaarden van Irakese nationaliteit te zijn. Ter staving van hun identiteit en nationaliteit legden betrokkenen een Irakees identiteitsdocument voor op naam van [H. D., S.] en een Irakees rijbewijs op naam van [T. M., S.]. Deze aanvraag werd negatief besloten op datum van 28.10.2002. Op 03.10.2006 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in onder dezelfde identiteit en nationaliteit, die ontvankelijk verklaard werd op datum van 26.10.2006. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen startte een onderzoek ten gronde op 26.10.2006 en nam op 13.02.2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkenen dienden een schorsend beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 27.02.2007. Het beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 06.07.2007. Op datum van 22.02.2007 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot tijdelijke regularisatie genomen in het kader van de bijzondere regeling als gevolg van de onveiligheidssituatie in Irak. Betrokkenen werden in het bezit gesteld van een tijdelijk BIVR. Op datum van 13.01.2008 stelde mevrouw [A.] een brief op, die zij via de gemeente aan onze diensten overmaakte, waarin zij haar ware identiteit en nationaliteit bekend maakte en haar motieven voor het gebruik van de valse identiteit. Vervolgens legden betrokkenen documenten voor waaruit hun ware identiteit bleek. Op 30.01.2008 legde mevrouw [A.] haar nationaal Oekraïens paspoort voor. Mijnheer [S.] legde een attest voor van de Oekraïense ambassade waarin staat dat hij een paspoort kan bekomen als hij over een verblijfskaart beschikt op die naam. Bij de huidige aanvraag werd tevens het internationaal paspoort van mijnheer [S.] gevoegd. Het bleek dus duidelijk dat betrokkenen niet de Irakese nationaliteit hadden, maar wel de Oekraïense nationaliteit bezitten. De dienst Lang Verblijf fraude besliste het verblijf van betrokkenen in te trekken op datum van 18.02.2008: "Gezien dit gezin geregulariseerd werd in het kader van een maatregel bedoeld voor mensen met de Irakese nationaliteit hebben zij duidelijk, nu vast staat dat zij de Oekraïense nationaliteit hebben en geen band hebben met Irak, ten onrechte deze regularisatie verkegen."

Betrokkenen waren zich met andere woorden bewust van de door hen gepleegde fraude en hebben zelf de keuze gemaakt om gedurende lange tijd in België te verblijven, terwijl zij op de hoogte waren dat de hen toegekende tijdelijke regularisatie op frauduleuze basis bekomen was. Zij hebben zelf de keuze gemaakt om hier met hun gezin te verblijven en hebben getracht te Belgische overheid te misleiden. De argumenten dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan, dat zij geen band zouden hebben met het land van herkomst waardoor een terugkeer zou leiden tot een delicate herintegratie, dat een terugkeer een verlies zou betekenen van een schooljaar en dat verzoekers een zelfstandige activiteit zouden uitbaten, kunnen dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien dit onder de verantwoordelijkheid van de ouders valt. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien kan bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren, in aanmerking komen voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratie bijstand kan het volgende

bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

De advocaat van betrokkenen verwijst naar de actuele toestand in de regio van herkomst en haalt aan dat dit weinig nader uitleg behoeft. Zonder de nodige bewijzen echter, kan de loutere verwijzing naar een situatie in het land van herkomst, die zelfs niet gespecificeerd wordt, niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen wijzen verder op regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Het is echter aan verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker haalt aan dat familieleden van hem gemachtigd zouden zijn tot onbeperkt verblijf, doch hij legt hier geen bewijzen van voor, noch toont hij aan waarom dit element hem zou verhinderen de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Verzoekers halen in de aanvraag nog aan dat verzoekster ernstig ziek zou zijn en dat zij een aanvraag 9ter had ingediend. Deze aanvraag werd afgesloten met een ongegronde beslissing op 05.07.2012. Bijgevolg kan dit argument evenmin weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de

vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoekers en hun kinderen in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoekers in België sinds juli 2002 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties op 28 oktober 2002 en op 6 juli 2007 telkens een weigeringsbeslissing hadden genomen

inzake de eerste asielaanvraag resp. de tweede asielaanvraag van verzoekers en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoekers en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat dit geen uitzonderlijke omstandigheden zijn die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 9 oktober 2012 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 23 november 2010 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9bis Vw. van verzoekers dateert van 23 november 2010, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 9 oktober 2012, hetzij bijna twee jaren later, hetgeen onredelijk lang is.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder bijna twee jaren tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekers en hun kinderen hebben zich in die lange tussenperiode, sedert 2010 tot op heden, immers nog verder geïntegreerd.

Ten tweede blijkt NERGENS uit de lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, rekening heeft gehouden met de twee actualisaties die door verzoekers advocaat bij het administratief dossier waren toegevoegd.

Uit de lezing van de bestreden beslissing dd. 9 oktober 2012 blijkt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de in totaal 22 bijkomende stukken die door verzoekers advocaat bij navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 18 juni 2012 en dd. 5 september 2012 waren toegevoegd aan het administratief dossier. (Stukken 2-3)

Op deze door verzoekers voorgelegd bijkomende stukken heeft verweerder in de bestreden beslissing dd. 9 oktober 2012 totaal niet geantwoord.

Dit houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dd. 9 oktober 2012 is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De motivering in de bestreden beslissing druist in tegen de inhoud van de door verzoekers voorgelegde stavingsstukken.

Ten derde schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de (inmiddels vernietigde) 'Instructies dd. 19 juli 2009 die voormalig Staatssecretaris Asiel en voor Migratie, dhr. Melchior Wathelet aan dhr. Directeur-Generaal had gegeven, en waarnaar verzoekers in hun aanvraag cfr. art 9bis Vw. dd. 23 november 2010 uitdrukkelijk hadden gerefereerd.

In hun aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr art 9bis Vw. dd. 23 november 2010 hadden verzoekers uitdrukkelijk verwezen naar de Instructies dd. 19 juli 2009 van voormalig Staatssecretaris Asiel en voor Migratie en hadden zich ook daàr op gebaseerd om aan verweerder te vragen hun aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren.

(zie aanvraag cfr art 9bis Vw. verzoekers dd. 23/11/2010 :

"1. INSTRUCTIE VAN 19.07.2009 M.B.T. DE TOEPASSING VAN HET ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET I.H.B. 2.7. EN 2.8.A. AANGAANDE BEPAALDE PRANGENDE HUMANITAIRE SITUATIES

Families met schoolgaande kinderen meteen afgesloten of hangende asielprocedure voorzover:

1) Ze een ononderbroken verblijf van tenminste vijf jaar in België kunnen aantonen en een asielaanvraag hebben ingediend voor 1 [juni] 2007, - datum van inwerkingtreding van de nieuwe asielprocedure, - waarvan het onderzoek tenminste een jaar heeft genomen bij de asielinstanties, namelijk, de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, of in het voorkomend geval, de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. De vereiste periode van vijf jaar ononderbroken verblijf vangt aan op de datum van de eerste asielaanvraag in België. 2) De (een) schoolgaande kind(eren) minstens sedert 1 September 2007 school liep(en) in een door de een van de Gemeenschappen georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling waar ze regelmatig de lessen gevolgd hebben in het kleuter-, lager, secundair onderwijs en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure;

2) De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Uit hun verblijfsdossier kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekers volkomen aan punt 2.7 + 2.8.A van de instructie dd. 19.07.2009 voldoen.

Hun verwijdering is in strijd met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die ons land rechtstreeks binden.

Het verblijf van verzoekers in België is daarenboven de enige oplossing met dien verstande dat zij zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat de hunner enige redding de regularisatie van hun verblijf is. aangezien zij al langer dan 8 jaar en 4 maanden alhier verblijven en perfect geïntegreerd zijn."

In de bestreden beslissing heeft verweerder ten onrechte helemaal geen antwoord gegeven op dit onderdeel van verzoekers aanvraag dd. 23 november 2010.

De bestreden beslissing houdt derhalve een flagrante schending in van de motiveringsverplichting minstens van het redelijkheidsbeginsel.

Uit het geheel van de door verzoekers aangehaalde argumenten dd. 23 november 2010 bleek dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationale en aanvaardbare oplossing is.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoekers verhinderen in hun land van herkomst deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze 'uitzonderlijke omstandigheden' voor verzoekers geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende is om aan te tonen dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om naar Oekraïne terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen, (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder hun uitzonderlijk langdurig verblijf in België sedert juli 2002 ; hun verregaande integratie in het land dewelke wordt aangetoond aan de hand van talrijke voorgelegde aanbevelingsbrieven van Belgische burgers : het gegeven dat hun kinderen sedert 2002 ononderbroken naar school gaan alwaar zij uitstekende schoolresultaten behalen en hier zijn aangesloten bij sportverenigingen en muziekschool ; het feit dat verzoekers concreet uitzicht hebben op een vaste, duurzame tewerkstelling etc. etc.) - en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)

De bestreden beslissing houdt derhalve een flagrante schending in van de motiveringsverplichting minstens van het redelijkheidsbeginsel.

- schending van het redelijkheidsbeginsel :

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Verzoekers brachten voldoende elementen aan waarmee naast een continu verblijf in België sedert juli 2002 tot op heden ook een verregaande integratie aangetoond wordt.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoekers verplicht om terug te keren naar hun land van herkomst, waarmee zij door hun lange afwezigheid en hun verregaande integratie in het land (verzoekers verblijven ononderbroken in België sinds hun eerste asielaanvraag in juli 2002), de banden verbroken hebben, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfmachtiging in te dienen.

Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoekers en hun kinderen.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat aangezien verzoekers aanvraag cfr. art 9bis Vw. dd. 23 november 2010 integraal beantwoordde aan de Instructies dd. 19 juli 2009 van voormalig Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan de heer Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ondanks de vernietiging door de Raad van State (RvS arrest 198.769 dd. 9 december 2009 en arrest 215.571 dd. 5 oktober 2011) van de (voormelde) Instructies dd. 19 juli 2009, bevestigden de bevoegde

staatssecretaris alsook verweerder, bij monde van dhr. Freddy Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, -in publiek- meermaals dat zij zich in het kader van hun 'discretionaire bevoegdheid' wél zullen blijven baseren op de inhoudelijke criteria van de (door de Raad van State vernietigde) Instructies van 19 juli 2009 en deze als een soort leidraad te zullen blijven hanteren en toepassen bij de beoordeling van de aanvragen tot verblijfsmachtiging.

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar uitspraken gedaan door dhr. Freddy Roosemont in het actualiteitenprogramma 'TERZAKE' op CANVAS dd. 26 maart 2012.

("Hongerstakers : wanhoop of chantage ?")

<http://video.canvas.be/terzake-maandag-26-maart>

(of ga via 'Google' naar 'Canvas' ; klik op 'programma's' ; klik vervolgens op 'Terzake' ; naar beneden scrollen waar een overzicht van alle programma's van 'Terzake' te zien zijn ; vervolgens verder aanvinken totdat de uitzending van 26 maart 2012 te zien is ; de uitspraken van dhr. Freddy Roosemont zijn te zien en te horen tussen 14 minuten & 15 seconden tot circa 14 minuten & 30 seconden)
Dit programma kan worden herbekeken op voormelde link.

In de uitzending verklaarde dhr. Freddy Roosemont letterlijk het volgende :

"...de huidige regering heeft die regels in de zomer van 2009 bepaald en wij passen die nog steeds toe..."

Ondanks het feit dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 23 november 2010 integraal beantwoordde aan de inhoudelijke criteria (Punt 2.8A) van de (inmiddels vernietigde) Instructies dd. 19 juli 2009, en verzoekers in hun verzoekschrift dd. 23 november 2010 uitdrukkelijk verklaarden dat zij zich op deze Instructies dd. 19 juli 2009 wensen te beroepen, verklaarde verweerder hun aanvraag desalniettemin onontvankelijk.

En dit in tegenstrijd tot de publieke verklaringen van dhr. Freddy Roosemont dd. 26 maart 2012 waarbij hij bevestigde dat verweerder de inhoudelijke criteria van de (inmiddels vernietigde) instructie dd. 19 juli 2009 (in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid) wél zou blijven toepassen.

Door verzoekers aanvraag thans onontvankelijk te verklaren, in tegenstrijd tot voormelde publieke verklaringen van dhr. Freddy Roosemont, geeft verweerder blijk van een arbitraire houding en creëert hij op die manier een situatie van rechtsonzekerheid die ontoelaatbaar is ; minstens flagrant onredelijk is. Daarom dat een ontvankelijk-verklaring van verzoekers aanvraag cfr. art. 9bis Vw. dd. 23 november 2010 , ingediend bij de Burgemeester van de Gemeente Hoeselt, een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Gelet op de door verzoekers uitgewerkte argumenten in hun verzoekschrift dd. 23. november 2010, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van niet- ontvankelijkheid dd. 9 oktober 2012 te worden vernietigd."

4.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met

verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens concreet toegelicht waarom de verschillende door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Verzoekers betogen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over de inmiddels vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarnaar zij in hun aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk uitdrukkelijk verwezen. De Raad stelt evenwel vast dat niet kan worden vastgesteld dat verweerder, wat de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag betreft en het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, diende te motiveren inzake de stelling van verzoekers in hun aanvraag dat zij voldeden aan de criteria 2.7 en 2.8A van voormelde vernietigde instructie. Deze criteria betroffen immers voorwaarden inzake de gegrondheid van de aanvraag. Deze instructie werd bovendien, zoals reeds aangegeven, vernietigd door de Raad van State bij arrest met nummer 198 769 van 9 december 2009 en dit omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd waar zij aangeven dat totaal niet is geantwoord op de door hen aangevoerde elementen inzake de duur van hun verblijf in België, inzake de scholing van de kinderen, inzake hun eerdere (pogingen tot) verblijf in het Rijk en inzake de door verzoekers aangevoerde schending van het EVRM. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert immers dat verweerder heeft uiteengezet waarom deze elementen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motivering vervat in de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekers in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2. In zoverre verzoekers aangeven niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet konden indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekers betogen dat niet blijkt dat rekening is gehouden met de actualisaties die zij op 18 juni 2012 en op 5 september 2012 hebben overgemaakt aan het bestuur en waarbij in totaal 22 bijkomende stukken werden overgemaakt.

Dit betoog van verzoekers kan evenwel niet worden bijgetreden. De Raad stelt vast dat verzoekers in voormelde actualisaties van hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangaven dat de buitengewone omstandigheid er voor hen in bestond dat hun kinderen hun scholing in België dienen stop te zetten en dat een terugkeer om de aanvraag in te dienen vanuit het herkomstland een onderbreking zal inhouden van het schooljaar. Zij stelden ook dat een terugkeer voor de kinderen zou leiden tot een delicate herintegratie in een totaal verschillend schoolsysteem dat zij totaal niet kennen omdat de kinderen nooit in het herkomstland van hun ouders zijn geweest. Verder stelden verzoekers aan de hand van de nieuw voorgelegde stukken hun integratie en duurzame lokale verankering en het langdurig verblijf en de ononderbroken scholing van hun kinderen aan te willen tonen. Zij voegden schoolbewijzen van de kinderen, attesten van gevolgde cursussen van de Muziekacademie te Tongeren voor twee van de kinderen, een medisch verslag, aanbevelingsbrieven, een bewijs van aansluiting van de Vlaamse Karate Federatie voor een van de kinderen en een schriftelijke verklaring van verzoekster zelf. Een lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening heeft gehouden met de argumenten van verzoekers dat de kinderen hier naar school gaan, dat de kinderen geen band hebben met het herkomstland van hun ouders waardoor een terugkeer zou leiden tot een delicate herintegratie en dat een terugkeer het verlies zou betekenen van een schooljaar. Er blijkt eveneens op duidelijke wijze dat rekening werd gehouden met de verschillende voorlegde elementen van integratie, met de duur van het verblijf in België, met het gegeven dat de kinderen hier naar school gaan en aangesloten zijn bij sportverenigingen en muziekschool volgen en met het gegeven dat zij een vrienden- en kennissenkring in België hebben en met de diverse voorgelegde getuigenverklaringen. Er blijkt eveneens dat rekening werd gehouden met de ingeroepen ziekte van verzoekster. Er blijkt aldus niet dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen die door verzoekers als buitengewone omstandigheden werden ingeroepen in het kader van hun aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. De Raad stelt hierbij verder ook vast dat verweerder voor elk van de boven genoemde elementen zoals aangevoerd door verzoeker heeft gemotiveerd waarom deze niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Verzoekers wijzen in de uiteenzetting van hun middel nogmaals op hun continu verblijf in België sedert juli 2002, hun verregaande integratie en het gegeven dat zij de banden met hun herkomstland zouden

hebben verbroken en stellen dat het bijgevolg niet redelijk is hen te verplichten terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. De Raad stelt vast dat verzoekers aldus blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verzoekers maken aldus met hun uiteenzetting niet aannemelijk dat de motivering in de bestreden beslissing waarom het langdurig verblijf in België en de verregaande integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Zo tonen verzoekers niet aan dat het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde duur van het verblijf in België en de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In zoverre verzoekers nog aangeven dat de motivering van de bestreden beslissing indruist tegen de inhoud van de door hen voorgelegde stavingstukken of tegen de feitelijke gegevens van het dossier kan de Raad enkel opmerken dat dit niet kan worden vastgesteld en dat zij dit betoog niet verder toelichten aan de hand van concrete gegevens. Zij tonen hun stelling dan ook niet aan.

De Raad verwijst verder, waar verzoekers voorhouden dat hun aanvraag ten onrechte niet werd getoetst aan de criteria 2.7 en 2.8A van de vernietigde instructie betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, naar voorgaande bespreking waarbij reeds werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat diende te worden ingegaan op voormelde criteria die als dusdanig geen betrekking hebben op de vraag naar het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden en die niet langer toepasbaar zijn. Verzoekers verwijzen naar publieke verklaringen van de heer Roosemont van de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 maart 2012 dat hij de criteria ondanks de nietigverklaring van de instructie zou blijven toepassen, doch dit doet op geen enkele wijze afbreuk aan de wettelijke verplichting die rust op verweerder om in alle gevallen de ontvankelijkheidsvoorwaarden na te gaan van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en aldus na te gaan of er buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen. De loutere verwijzing naar publieke verklaringen van heer Roosemont van de Dienst Vreemdelingenzaken of naar beginselen van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Van een bestuur kan ook niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Verzoekers kunnen zich bijgevolg op dit punt niet dienstig beroepen op het rechtszekerheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers maken verder ook niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met enig concreet element dat zij aanvoerden dat hen zou verhinderen om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure.

Verzoekers kunnen verder evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is en de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht werden genomen omdat verweerder het *“geheel van de argumenten”* niet heeft beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding al de door verzoekers aangebrachte argumenten heeft besproken en heeft uiteengezet waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Aangezien geen van de door verzoekers aangebrachte elementen weerhouden werd als buitengewone omstandigheid kan niet ingezien worden waarom het geheel van deze elementen nogmaals zou moeten beoordeeld worden. Een dergelijke verplichting kan namelijk niet uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afgeleid worden.

Verzoekers geven, waar zij stellen dat een ontvankelijk verklaring van hun aanvraag een rationele en aanvaardbare oplossing is, verder opnieuw blijkt van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Zoals reeds gesteld nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.2.5. Verzoekers betogen ten slotte dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen een redelijke termijn. Zij stellen dat aldus de zorgvuldigheidsverplichting en het principe van “*goed beheer*”, dat het recht op (juridische) zekerheid, het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger, een redelijke keuze en het principe van proportionaliteit omvat, werden geschonden.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen *in concreto* moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak en dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te worden onderwerpen. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken een beslissing te nemen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling (RvS 10 juli 2002, nr. 109.121; RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

In voorliggende zaak kan, gelet op de door het bestuur te verifiëren gegevens, niet besloten worden tot een miskennis van de verplichting om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen. Zo wijst de Raad erop dat verzoekster als buitengewone omstandigheid inriep dat zij omwille van ernstige gezondheidsredenen, waartoe eveneens een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet was ingediend, niet kan terugkeren naar haar herkomstland teneinde de aanvraag aldaar in te dienen. Een beoordeling van de mogelijkheid tot reizen en van de ernst van de aandoening in het kader van de ingestelde aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet drong zich bijgevolg op voorafgaand aan het nemen van de huidige bestreden beslissing. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat “*geen enkele objectieve grondslag*” blijkt voor de duur van de behandeling van de aanvraag. De op grond van medische redenen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 5 juli 2012 ongegrond verklaard door het bestuur. De Raad stelt *in casu* vast dat geen overschrijding van de redelijke termijnvereiste kan worden aangenomen en dat evenmin blijkt dat het bestuur onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is opgetreden. Verzoekers geven verder aan dat het bestuur door zijn optreden, of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen, doch blijven in gebreke om met concrete elementen aan te tonen dat de duur van de behandelingstermijn van huidig voorliggende aanvraag hen op enige wijze schade heeft berokkend. Zij wijzen enkel op het gegeven dat zij zich tijdens de periode dat hun aanvraag in behandeling was verder

hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving, doch er blijkt niet dat dit gegeven hen als dusdanig schade heeft berokkend. Er blijkt evenmin dat door de behandelduur van de aanvraag de rechtszekerheid in het gedrang is gekomen of dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hij zou hebben gedaan. Verzoekers betoog kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoekers tonen daarenboven niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing, die hun verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekers zou ontstaan.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS